

Γεωργία Κατσαρού
Ο δρόμος των λουλουδιών

Ο στενός δρόμος μπροστά από το πατρικό μου, μόλις άνοιγε ο καιρός γέμιζε παιδιά. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς, καμιά εικοσαριά, με το που τελειώναμε τα μαθήματα βγαίναμε στο δρόμο για παιχνίδι. Οι φωνές όσων βγαίνουν πρώτοι, ξεσήκωναν και τους υπόλοιπους. Σκασμένα απ' το κρύο, τις βροχές και την κλεισούρα στα μικρά κονάκια μας περιμέναμε πώς και πώς να ξανοίξει ο καιρός και να βγούμε. Πότε με την αυγόφρατα στο χέρι, πότε με ψωμί και λαδορίγανη, στην καλύτερη με ζάχαρη και μια ιδέα καφέ ραντισμένη από πάνω, αρχίζαμε τα ξεφωνητά και τα τρεξίματα, καθημερινό πανηγύρι! Για καμιά δυο ώρες μέχρι να πάμε να κλείσουμε τις κότες, να καθαρίσουμε τα ζώα, να αρμέξουμε τις αγελάδες...

Ο δρόμος χωμάτινος, με ανάγλυφες τις λειασμένες πέτρες, φαινόταν οι ροδιές των τρακτέρ και των κάρων που περνοδιαβαίνουν, με ανθισμένο χαμομήλι ανάμεσά τους, την διαχωριστική των παραλλήλων. Αριστερά, δεξιά του δρόμου ανθισμένο αγιόκλημα, γιασεμιά και μαντζουράνες, αγριοτριανταφυλλίες, φουντωτές λυγαριές με το χαρακτηριστικό άρωμα των ανθών τους, μυρωδιά θαρρείς χωριού καθώς τριβόταν πάνω τους οι αγελάδες που επέστρεφαν από το λιβάδι. Όλα, λουλούδια των χαμόσπιτων που ξελευτερώνονταν μέσα απ' τους παλιούς φράχτες των και ξεχύνονταν, όπως κι εμείς, έξω από τα σύνορα των αυλών μας. Με τις πρώτες ανοιξιάτικες ηλιαχτίδες αποκάλυπταν τα άνθη τους και ο απογευματινός νοτιάς άπλωνε το άρωμά τους και το σκορπούσε στα σοκάκια και τις αστράχες που κρυβόμασταν... Και μοσχοβόλαγαν τα ρούχα μας μαντζουράνες και βασιλικό, λυγαριές και δεντρολίβανο, αγγελικούλες και αγιόκλημα και στα μαλλιά μας καρφίτωνόταν κι από κάποιο λουλουδάκι, λάφυρο της εισβολής μας στους ανθισμένους θάμνους, καθώς τρυπώναμε στις φυλλωσιές των για να μην μας βρουν.

Τέτοια ώρα έβγαίνει για το καφεενεδάκι του χωριού ο παππού-Λούλουδος, -παρατσούκλι, όλους στο χωριό τους ξέραμε με το παρατσούκλι τους, σα να μην είχαμε επίθετα, δεν τα ξέραμε, τ' ακούγαμε μόνο στα απολυτήρια του σχολείου.

Ο παππού-Λούλουδος λοιπόν, ήταν μια ξεχωριστή παρουσία για μας. Με τα ροζιασμένα, άυλα χέρια του, την ευγενική του μορφή και το συρρικνωμένο σώμα του, με το που εμφανιζόταν στην ξύλινη ελαφριά εξώπορτα και την ανασήκωνε για να την διαβεί, περιτριγυριζόταν απ' όλα τα κοριτσόπουλα για να μας πει τι λουλούδι ήταν το καθένα μας...

-Παππού, παππού, εγώ τι λουλούδι είμαι;

-Εσύ είσαι η Τριανταφυλλιά!... εσύ η Γαρουφαλιά!... εσύ το Αγέραστο! για όλους είχε ένα ξεχωριστό λουλούδι να μας «βαφτίσει»... Κι εμείς, λες και παίρναμε από την ευωδιά και την ομορφιά τους, γινόμασταν λουλούδια του παραδείσου, θεότητες της φύσης! Μόλις έφευγε, ρώταγε η μία την άλλη, τί όνομα μας έδωσε για εμπέδωση κι αυτό το όνομα το κρατάγαμε για όλο το απόγευμα!

Τώρα, δεκαετίες μετά, οι δρόμοι στρώθηκαν με τσιμέντο και πέτρες... σκεπάστηκαν τα χαμομήλια, σκεπάστηκαν οι παιδικές φωνές, στρώθηκαν τα όνειρα καταγής, έκλεισαν τα σπιτικά απ' τη μεγάλη φυγή...

Μα πώς γίνεται και κάθε φορά που περνά αυτό το δρόμο, χειμώνα-καλοκαίρι έρχεται πάντα άνοιξη! Ξεφυτρώνουν πάλι τα χαμομήλια, μοσχοβολάνε οι αμυγδαλιές και οι λυγαριές, τα κατοστάφυλλα τριαντάφυλλα ευωδιάζουν τριγύρω και οι παλιές φιλενάδες, σαν σε κρυφτούλι φωνάζουν:

-Τριανταφυλλιά!... Αμυγδαλιά!... Βασιλική!...

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Ο παππού-Λούλουδος ήταν
υπαρκτό πρόσωπο.

Ήταν ο παππούς "Μπακόλας"
ο Καζαί κόμης Νικολάου
Πολιαντζής